

потребната наука за човѣка. Безъ нейните познания, безъ нейната поука, ние се излагаме на сума грѣшки, на сума беди, болести и страдания, даваме безкрайни жертви на заразните и други заболѣвания.

Който иска да бѫде здравъ, да се радва на добро и крепко здраве, трѣбва да се интересува, да чете, да слуша, да дира познания по хигиената. Съ други думи казано, трѣбва да бѫде здравнопросвѣтенъ.

Въ вестници, списания и книги,

трѣбва да диримъ тия познания. Въ училища, читалища, библиотеки трѣбва да се говори по хигиената и да се набавя четиво по здравепазенето. Учители, лѣкари, фелдшери, трѣбва да учатъ, да проповѣдватъ, да разпространяватъ всрѣдъ народа знания по хигиената. Само така ще можемъ да се домогнемъ до ония условия на живота, при които ще се радваме на здраве, и ще напредваме въ трудъ и въ благоденствие.

Д-ръ Н. Ив. Неновъ.

Оздравете бунаритѣ!

Ние сме още назаднала, некултурна страна. Нѣмаме легнали грижи за широко и смислено народно здраве-пазене, за оздравяване на селища, за благоустройствство, за водоснабдяване, за борба съ болеститѣ. Личба за това ни състояние е, на пръвъ планъ, **коремниятъ тифъ — тежката болестъ**. Едва ли има селище, дето тази болестъ да не намира сгода за широко разпространение, за масови жертви. А разпространението на тази болестъ — върху която по-нататъкъ ще се спремъ по-длъжко — се дѣлжи главно на нечистата, изложена на замърсяване вода за пиеене.

Знаемъ, въ какво примитивно състояние се намиратъ нашите селища по водоснабдяването си. Обикновено, тѣ черпятъ вода за

пиеене отъ бунари. Бунаритѣ сѫ примитивно направени и още по-примитивно се поддържатъ. Тѣ сѫ изложени на постоянно замърсяване и често ставатъ разсадници на тифуса. Замърсяването става не само отъ водата, която се разлива около бунара и, следъ като промие краката и стѣжките на хората, наново се втича въ него. Не само отъ замърсените ржце на нѣкой носителъ на тифна зараза или на нѣкой, който има боленъ отъ тифусъ вкъщи. Не само отъ нечисти, замърсени сѫдове, кофи и вѫжа, съ които черпятъ вода, ами и по други начини.

Ето единъ живъ примѣръ.

Миналото лѣто единъ чиновникъ замина съ семейството си да прекара 1—2 месеца на свое-